

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร
และเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

Effects of Learning Activities Based on Role-play Activities with
Peer Learning Assistant on Learning Achievement Communication
Skills and Attitude Towards Japanese of Mattayom 3 students

นิชา โสภณ*

Nicha Sophon

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา
Master of Education Curriculum and Instruction Burapha University.

ปริญญญา ทองสอน**

Parinya Thongsorn

ปานเพชร ร่มไทร***

Panpetch Romsye

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ประเทศไทย

Education Burapha University, Thailand.

Email : 63910112@buu.ac.th

Received: November 26, 2022

Revised: December 26, 2022

Accepted: January 04, 2023

บทคัดย่อ

บทความวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (๑) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียน
กับหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน (๒) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนกับ
หลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน (๓) เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการ
จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

* นางสาวนิชา โสภณ Miss Nicha Sophon นิสิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา, ประเทศไทย

** ผศ.ดร.ปริญญญา ทองสอน Mr.Parinya Thongsorn อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก Thesis Advisor

*** ดร.ปานเพชร ร่มไทร Mr.Panpetch Romsye อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม Thesis Co-advisor

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๔ โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา จำนวน ๑ ห้องเรียน ๒๙ คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ (๑) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๔ แผน (๒) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ ๔ ตัวเลือก จำนวน ๔๐ ข้อ (๓) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น (๔) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น รูปแบบการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest – Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าร้อยละค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าทดสอบที (t-test dependent)

ผลการวิจัยพบว่า (๑) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (๒) ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (๓) เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ภาพรวมคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับดี

คำสำคัญ : บทบาทสมมติ; เพื่อนช่วยเพื่อน; ผลสัมฤทธิ์; ทักษะการสื่อสาร; เจตคติ; ภาษาญี่ปุ่น

Abstract

The purposes of this research were; (1) to compare learning achievement between before and after learning based on role play activities with peer learning assistant. (2) to compare communication skills of student before and after learning based on role play activities with peer learning assistant. (3) to study attitude towards in Japanese language of students through learning base on role play activities with peer learning assistant. The research samples were 29 students of Mattayom 3 at Bansuandom-witthaya School during the first semester of 2022, selected by cluster random sampling. The research instrument were learning plan based on role play activities with peer learning assistant in Japanese language, Japanese communication skills test and questionnaires on attitude in Japanese language. The data was analyzed by Mean, Percentage, Standard Deviation, and t-test Dependent. The research findings were as

follows: (1) The posttest mean scores of learning achievement after learning based on role play activities with peer learning assistant was significantly higher than the pre-test at the .05 level. (2) The posttest means scores of Japanese communication skills after learning based on role play activities with peer learning assistant was significantly higher than the pre-test at the .05 level. (3) Attitude towards in Japanese language of students through learning based on role play activities with peer learning assistant were at good level.

Keywords: role play; peer learning assistant; Learning Achievement; communication skills; Attitude; Japanese

บทนำ

การเข้าสู่ศตวรรษที่ ๒๑ ทำให้โลกยิ่งเห็นความสำคัญของภาษาต่างประเทศชัดเจนมากขึ้นเนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาการแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ^๑

ประเทศไทยได้มีการจัดโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) โดยมีเป้าหมายที่จะยกระดับธุรกิจในประเทศไทย ให้กลายเป็นเขตเศรษฐกิจในระดับโลก ซึ่งในระยะแรกนั้นจะมีการยกระดับพื้นที่ในเขต ๓ จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา ส่งผลให้มีบริษัทต่างชาติเข้ามาลงทุนในเขตเศรษฐกิจภาคตะวันออกมากขึ้น^๒ ประเทศญี่ปุ่นถือเป็นหนึ่งในประเทศที่มีการเข้ามาลงทุนในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง (โดยคิดเป็นสัดส่วนประมาณ ร้อยละ ๓.๖ ของการลงทุนของประเทศญี่ปุ่นทั่วโลก) จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้ภาษาญี่ปุ่นเข้ามามีบทบาทและมีความสำคัญมากขึ้น ภาษาญี่ปุ่นจึงกลายเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมและความสนใจเป็นอย่างมาก

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้ระบุให้สถานศึกษาออกแบบบทเรียนและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสภาพการเรียนการสอนในโรงเรียนโดยมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออก สามารถใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้

^๑ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๕๑), หน้า ๒๒๐.

^๒ สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก, ความเป็นมาของ อีอีซี(EEC), [ออนไลน์], แหล่งที่มา: <https://www.eeco.or.th/th/government-initiative> [๑ สิงหาคม ๒๕๖๕].

ศึกษาต่อ มีความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยด้วยภาษาญี่ปุ่นอย่างสร้างสรรค์ สามารถแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้อย่างเหมาะสม โดยครูผู้สอน ต้องสอนให้นักเรียนทำความเข้าใจเนื้อหาภาษาง่าย ๆ ที่เป็นเรื่องใกล้ตัวแล้วค่อย ๆ ขยายออกไปทำให้ผู้เรียนเข้าใจกลวิธีการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา^๓

จากประสบการณ์ในการสอนและการที่ผู้วิจัยได้สังเกตนักเรียนในชั้นเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีนักเรียนที่มีผลการเรียนเกรดเฉลี่ย ๒ คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๔๗ และจากการสังเกตนักเรียนในชั้นเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น พบว่า นักเรียนไม่สามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ เมื่อมีกิจกรรมในชั้นเรียนที่ต้องพูดภาษาญี่ปุ่น นักเรียนก็จะรู้สึกกลัวไม่กล้าและไม่มีความมั่นใจที่จะพูด ส่งผลให้ไม่สามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่น และก่อให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสารและเจตคติของผู้เรียนคือจุดอ่อนที่ควรได้รับการพัฒนาแก้ไข

การจัดการเรียนการสอนที่ใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีการสอนที่ใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสมมติบทบาทและสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดงทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบ มาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์^๔

การจัดการเรียนการสอนที่ใช้การแสดงบทบาทสมมติ นั้น ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้โดยการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยในกระบวนการทำงานร่วมกันของผู้เรียนผู้วิจัยได้นำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมาประยุกต์ใช้ด้วย โดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการด้วยกันทั้งสองฝ่าย โดยมุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนที่ช้าและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ มีปัญหาในด้านความประพฤติและปัญหาด้านอื่น ๆ โดยมีความเชื่อว่าวิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้จากกันและกันและการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้ช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจาสื่อสารกันนั้น สามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัยเดียวกัน^๕

^๓ กระทรวงศึกษาธิการ, ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเยอรมัน, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สกสค., ๒๕๕๖), หน้า ๕.

^๔ ทิศนา ขัมมณี, ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ, (กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๒), หน้า ๓๔๘.

^๕ กรมวิชาการ, การเรียนรู้แบบร่วมมือ, (กรุงเทพมหานคร: ศุภาสถาพรวิทย์, ๒๕๔๕), หน้า ๖๑.

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยการจำลองสถานการณ์ ได้ฝึกภาษา และมีความกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น และการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นเทคนิคที่ให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น และส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาของตัวผู้เรียนและเพื่อนในกลุ่มให้อยู่ในระดับที่เท่าเทียมกันการจัดการเรียนรู้ทั้ง ๒ รูปแบบ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ช่วยพัฒนาต้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสาร และเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
๒. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
๓. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสารและเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ขั้นตอนที่ ๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังจากการได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ขั้นตอนที่ ๒ เปรียบเทียบทักษะการสื่อสารก่อนและหลังจากการได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ขั้นตอนที่ ๓ ศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๑.๑ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๔ ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น ๑๑๖ คน ที่จัดแบบความสามารถ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต ๑

๑.๒ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๔ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ โรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต ๑ ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน ๑ ห้องเรียน มีจำนวน ๒๙ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๒.๑ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาภาษาอังกฤษป้อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๔ แผน แผนละ ๓ คาบ ทั้งหมด ๑๒ คาบ คาบละ ๕๐ นาที

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน คือ การนำวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมมาบูรณาการร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งมี ๖ ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ ๑ นำเสนอสถานการณ์สมมติหรือบทบาทสมมติ ขั้นที่ ๒ การเตรียมตัวผู้เรียนในด้านภาษา ขั้นที่ ๓ เลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ ขั้นที่ ๔ เตรียมผู้สังเกตการณ์ ขั้นที่ ๕ การแสดงบทบาท ขั้นที่ ๖ อภิปรายและสรุปความรู้ที่ได้รับ

๒.๒ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ ๔ ตัวเลือก จำนวน ๔๐ ข้อ ใช้เวลา ๑ ชั่วโมง

๒.๓ แบบวัดทักษะการสื่อสาร เป็นแบบทดสอบ ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงแบบรูปรีด มี ๔ ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ และปรับปรุง

๒.๔ แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นลักษณะเป็นมาตราวัดประมาณค่า (Rating scale) ๕ ระดับ โดยมีจำนวนทั้งหมด ๑๕ ข้อ

๓. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๓.๑ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน ๔ แผน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม คุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๕ ท่าน ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ใน

ระดับมากที่สุด โดยมีค่าความเหมาะสมเฉลี่ย ๔.๘๑ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๐.๔๔ ไปทดลองใช้ (Try out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๘ คน และปรับปรุงแก้ไขและนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

๓.๒ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นที่เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม คุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๕ ท่าน พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยคัดเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ๐.๕๐-๑.๐๐ นำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๘ คน จากนั้นนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง ๐.๒๐-๐.๘๐ และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง ๐.๒๐-๑.๐๐ จำนวน ๖๐ ข้อ พบว่า มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง ๐.๓๘-๐.๗๕ และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ ๐.๒๑-๐.๗๑ นำแบบทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์และครอบคลุมเนื้อหาจำนวน ๔๐ ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-๒๐ ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๘๘ จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไข และจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

๓.๓ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม คุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๕ ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสม และหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เพื่อตรวจสอบภาษาที่ใช้และการประเมินที่ถูกต้อง นำผลการประเมินที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยเลือกข้อที่มีดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ ๐.๕๐ ขึ้นไป นำวัดทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญให้เหมาะสมแล้วนำไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๘ คน เป็นกลุ่มทดสอบ แล้วทำการหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์ (α -coefficient) ของครอนบาค ซึ่งแบบวัดความพึงพอใจมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๘๕ จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไข และจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

๓.๔ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน ๑๕ ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราวัดประมาณค่า (Rating scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมี ๕ ระดับ จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๕ ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสม และหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เพื่อตรวจสอบภาษาที่ใช้และการประเมินที่ถูกต้อง นำผลการประเมินที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยเลือกข้อที่มีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ ๐.๕๐ ขึ้นไป นำแบบเจตคติ

มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญให้เหมาะสมแล้วนำไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๘ คน จากนั้นจึงนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๙ คน เป็นกลุ่มทดสอบ แล้วทำการหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์ (alpha-coefficient) ของครอนบาค ซึ่งแบบวัดความพึงพอใจมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๗๔

๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

๔.๑ ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสวนอุดมวิทยาเพื่อขอเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยจัดส่งแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดทักษะการสื่อสารและแบบวัดเจตคติด้วยตนเอง

๔.๒ ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดทักษะการสื่อสารและแบบวัดเจตคติจากผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๙ ชุด จากนั้นนำมาตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๕. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

๕.๑ หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดทักษะการสื่อสาร ที่มีต่อการเรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

๕.๒ วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สถิติ Dependent Sample t-test

๕.๓ วิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยของเจตคติเทียบเกณฑ์ของนางเยาว์ อุทุมพร^๖

^๖ นางเยาว์ อุทุมพร, เครื่องมือและเทคนิควิธีการรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย, (กรุงเทพมหานคร: เอัส โอฟ เคอร์มิสท์, ๒๕๕๘), หน้า ๑๒๖-๑๒๗.

๖. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ความเที่ยงตรง (Validity) โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Consistency) ค่าความเชื่อมั่น โดยคำนวณจากสูตร KR-๒๐ คูเดอร์ ริชาร์ด และค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์ (alpha-coefficient) ของครอนบาค

ผลการวิจัย

การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค เพื่อช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสารและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ ๑ การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มทดลอง	<i>n</i>	$\bar{X}$	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
หลังเรียน	๒๙	๒๔.๔๘	๕.๗๔	๒๘	๑๔.๔๕๘*	.๐๐๐
ก่อนเรียน	๒๙	๑๘.๐๐	๕.๓๑			

* $p < .๐๕$

จากตารางที่ ๑ แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนเท่ากับ ๑๘.๐๐ ($\bar{X} = ๑๘.๐๐$, $SD = ๕.๓๑$) และหลังเรียนเท่ากับ ๒๔.๔๘ ($\bar{X} = ๒๔.๔๘$, $SD = ๕.๗๔$) เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๒ การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มทดลอง	<i>n</i>	$\bar{X}$	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
หลังเรียน	๒๙	๑๒.๕๙	๑.๙๙	๒๘	๓๗.๔๑๔*	.๐๐๐
ก่อนเรียน	๒๙	๖.๙๓	๑.๘๕			

* $p < .๐๕$

จากตารางที่ ๒ แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียนเท่ากับ ๖.๙๓ ($\bar{X} = ๖.๙๓$, $SD = ๑.๘๕$) และหลังเรียนเท่ากับ ๑๒.๕๙ ($\bar{X} = ๑๒.๕๙$, $SD = ๑.๙๙$) เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๓ ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD
๑. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	๔.๓๔	๐.๔๘
๒. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น	๓.๘๖	๐.๖๙
๓. ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมในช่วงเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	๔.๓๘	๐.๔๙
๔. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจที่จะพูดภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น	๓.๕๙	๐.๖๓
๕. ข้าพเจ้ารู้สึกกล้าที่จะพูดภาษาญี่ปุ่น	๓.๗๒	๐.๘๘
๖. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่เครียดเมื่อต้องเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	๓.๙๗	๐.๗๘
๗. ข้าพเจ้าได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการฟัง-พูดมากขึ้น	๓.๘๖	๐.๖๙
๘. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า บรรยากาศในการเรียนผ่อนคลายขึ้นกว่าเดิม	๔.๐๗	๐.๒๖
๙. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาญี่ปุ่นช่วยพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	๓.๙๗	๐.๕๐
๑๐. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ง่าย	๓.๕๕	๐.๖๙
๑๑. ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้นในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	๔.๑๔	๐.๓๕
๑๒. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกสับสนในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	๔.๑๗	๐.๖๐
๑๓. ข้าพเจ้าอยากเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นทุกวัน	๓.๙๐	๐.๖๗
๑๔. ข้าพเจ้าคิดว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูนำมาใช้ แปลกใหม่และน่าสนใจ	๔.๐๓	๐.๓๓
๑๕. ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น	๔.๒๑	๐.๔๑
เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น	๓.๙๘	๐.๖๓

จากตารางที่ ๓ พบว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ภาพรวมคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = ๓.๙๘$, $SD = ๐.๖๓$)

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการสื่อสารและเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ สามารถสรุปผลการวิจัย และมีประเด็นการอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องมาจากวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม ได้วางแผนการ แบ่งหน้าที่ แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน รวมถึงได้ช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มที่มีความรู้ในระดับที่อ่อนได้ ซึ่งสอดคล้องกับกรมวิชาการ^๗ ที่ได้อธิบายการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่าเป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการ ด้วยกันทั้งสองฝ่าย วิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง ได้มีการพัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปตามจุดมุ่งหมายและวิธีการของครู โดยมุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่ช้าและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ มีปัญหาในด้านความประพฤติ และปัญหาด้านอื่น ๆ โดยมีความเชื่อว่าวิธีการให้นักเรียนสอนกันเองนี้ นักเรียนจะเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้จากกันและกัน และการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้ช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจา สื่อสารกันนั้น สามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัยเดียวกัน ซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเอง และทำให้นักเรียนเข้าใจในความรู้นั้นได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงนักเรียนซึ่งเป็นผู้รับฟังจากเพื่อนก็จะได้รับประโยชน์ด้วย แต่การจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน ยังมีข้อจำกัดความเข้าใจในเนื้อหาและการนำสิ่งที่ได้เรียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง โดยผู้วิจัยได้นำการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมตินำมาประยุกต์ร่วมกัน เพื่อลดข้อจำกัดในด้านความเข้าใจในเนื้อหาและการนำสิ่งที่ได้เรียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยนักเรียนจะต้องเป็นผู้ศึกษาและทำความเข้าใจกับ สถานการณ์ คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่ต้องใช้ในสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทิตนา แชมมณี^๘ ได้อธิบายข้อดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง

^๗ กรมวิชาการ, การเรียนรู้แบบร่วมมือ, (กรุงเทพมหานคร: ศูนย์สาธิตพัชรบุรี, ๒๕๔๕), หน้า ๖๑.

^๘ ทิตนา แชมมณี, ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ, (กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๒), หน้า ๓๖๑.

เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก นักเรียน ได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากนักเรียนโดยตรง ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนจึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยพัฒนาบุตรศรีวงศ์^๙ ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิจัยและพัฒนาวิธีการเพื่อนช่วยสอน โดยเพื่อนร่วมชั้นแบบจับคู่เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวิทยาศาสตร์จุฬาภรณราชวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการดีขึ้นทั้งพฤติกรรมด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ และจิตพิสัย มีคะแนนพัฒนาการความก้าวหน้าคิดเป็นร้อยละ ๗๐.๕๑ ซึ่งอยู่ในระดับสูงเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของอิสริยชัย นามบัณฑิต^{๑๐} ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คีย์บอร์ดเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คีย์บอร์ดเบื้องต้น โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาข้างต้นทำให้สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ได้

๒. ทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม ได้เรียนรู้เนื้อหา คำศัพท์ ไวยากรณ์และใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ได้ฝึกฝนการพูดในสถานการณ์ที่หลากหลาย ทำให้นักเรียนเกิดความเคยชินและมีความมั่นใจในการพูดภาษาญี่ปุ่น ซึ่งสอดคล้องกับ อารมณ์ ใจเที่ยง^{๑๑} ที่ได้อธิบายการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติว่าเป็นวิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ

^๙ พัดชา บุตรศรีวงศ์, “การวิจัยและพัฒนาวิธีการเพื่อนช่วยสอน โดยเพื่อนร่วมชั้นแบบจับคู่เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวิทยาศาสตร์จุฬาภรณราชวิทยาลัย”, วารสาร e-Journal of Education Studies, Burapha University, ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๓ (กันยายน ๒๕๖๒) : ๑๘-๓๑.

^{๑๐} อิสริยชัย นามบัณฑิต, “ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คีย์บอร์ดเบื้องต้นของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน”, วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๖๒), หน้า ๙๙.

^{๑๑} อารมณ์ ใจเที่ยง, หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง), (กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, ๒๕๕๓), หน้า ๑๖๓.

ขึ้นมาจากความเป็นจริง ทำให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรเป็น ผู้สอนจะใช้การแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้ง และรู้จักปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มาประยุกต์ร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม ได้วางแผนการ แบ่งหน้าที่ แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันโดยความสามารถของนักเรียน เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกันและช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกันซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา แคมมณี^{๑๒} ที่กล่าวถึงหลักการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ในด้านการมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวในสังคม การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนมีการเคลื่อนไหวทางสังคมหรือมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัว เนื่องจากการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม การได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกันและกัน จะช่วยขยายขอบเขตของการเรียนรู้ของบุคคลให้กว้างขวางขึ้น และการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการที่สนุก และมีชีวิตชีวามากขึ้น หากผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนจึงส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อาชวิน นิสสัยกล้า^{๑๓} ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จากวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของกานต์ญาณิศา สุนทร^{๑๔} ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ ๗๗.๓๕ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาข้างต้นทำให้สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาทักษะ

^{๑๒} ทิศนา แคมมณี, ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ, (กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๒), หน้า ๑๒๐-๑๒๑.

^{๑๓} อาชวิน นิสสัยกล้า, “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑”, วารสารราชพฤกษ์, ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๑ (มกราคม-เมษายน ๒๕๖๕) : ๑๕๖-๑๖๖.

^{๑๔} กานต์ญาณิศา สุนทร, “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒”, วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, ปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๓ (กันยายน-ธันวาคม ๒๕๖๔) : ๑๓๑-๑๔๑.

การสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ได้

๓. เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ภาพรวมคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = ๓.๙๘$, $SD = ๐.๖๓$) อธิบายได้ดังนี้

เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน ๑๕ ข้อ ทุกข้ออยู่ในระดับดี โดยข้อที่มีคะแนนสูงสุดเป็นอันดับที่ ๑ ได้แก่ ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมในช่วงเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ได้คะแนนเฉลี่ย ๔.๓๘ จากการสังเกตนักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนในช่วงเป็นอยู่อย่างดี และจากการสอบถามนักเรียนพบว่านักเรียนชอบการทำกิจกรรมที่สนุกสนานในช่วงเรียนมากกว่าการเรียนรู้แบบท่องจำหรือถาม-ตอบ อันดับที่ ๒ ได้แก่ ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ได้คะแนนเฉลี่ย ๔.๓๔ ซึ่งสอดคล้องกับอันดับที่ ๑ เนื่องจากนักเรียนรู้สึกสนุกและมีความสุขในการทำกิจกรรมในช่วงเรียน ทำให้นักเรียนมีความชอบในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น และอันดับที่ ๓ ได้แก่ ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจวิชาภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น ได้คะแนนเฉลี่ย ๔.๒๑ จากการสอบถามนักเรียนพบว่า รู้สึกสนใจภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น เนื่องจากได้ทำกิจกรรมในชั้นเรียน และได้ฝึกฝนทักษะการพูดในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าภาษาญี่ปุ่นไม่ได้ยากอย่างที่คิด และทำให้ได้รับความรู้และความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะการสื่อสารในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง และเนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ทำร่วมกันเป็นกลุ่มทำให้เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกันและช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกันและทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายกว่าการทำกิจกรรมคนเดียว ส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นใจและมีความเครียดในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นลดลง ก่อให้เกิดเป็นเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สอดคล้องกับงานวิจัยของจิตติพงศ์ เหลืองสุวรรณ^{๑๕} ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนแม่ข่ายวิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับดี

^{๑๕} จิตติพงศ์ เหลืองสุวรรณ, “ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ (บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๕๗), หน้า ๕๐.

และสอดคล้องกับผลการวิจัยของณัฐสุดา สุภารัตน์^{๑๖} ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาข้างต้นทำให้สามารถสรุปได้ว่าเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ภาพรวมคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับดี

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะทั่วไป ดังนี้

๑. การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนควรทำการปฐมนิเทศนักเรียนให้เกิดความรู้และแนะนำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างถูกต้อง

๒. เนื่องจากระยะเวลาในการจัดกิจกรรมค่อนข้างใช้เวลานาน ควรจัดเวลาในการบรรยายเนื้อหาให้มีความเหมาะสม และเนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้จะต้องไม่ยากเกินความสามารถของนักเรียน ซึ่งถ้าหากยากเกินไปนักเรียนอาจจะไม่สามารถทำกิจกรรมได้

๓. การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมในทุกขั้นตอน ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมกับการทำกิจกรรม

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. การเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพมหานคร: ศุภสภาลาดพร้าว, ๒๕๕๕.

กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๕๑.

_____. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเยอรมัน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ สกสศ., ๒๕๕๖.

^{๑๖} ณัฐสุดา สุภารัตน์, “ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕”, วารสารบัณฑิตศึกษา, ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๗๖ (มกราคม-มีนาคม ๒๕๖๓) : ๔๗-๕๕.

กานต์ญาณิศา สุนทร. “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒”. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. ปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๓ (กันยายน-ธันวาคม ๒๕๖๔) : ๑๓๑-๑๔๑.

ฐิติพงศ์ เหลืองสุวรรณ. “ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๕๗.

ณัฐสุดา สุภารัตน์. “ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕”. วารสารบัณฑิตศึกษา. ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๗๖ (มกราคม-มีนาคม ๒๕๖๓) : ๔๗-๕๕.

ทิตนา แคมมณี. ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๒.

นงเยาว์ อุทุมพร. เครื่องมือและเทคนิควิธีการรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: เข้าส์ออฟเคอร์มิสท์, ๒๕๕๘.

พัชชา บุตรคิงค์. “การวิจัยและพัฒนาวิธีการเพื่อนช่วยสอน โดยเพื่อนร่วมชั้นแบบจับคู่เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวิทยาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”. วารสาร e-Journal of Education Studies, Burapha University. ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๓ (กันยายน ๒๕๖๒) : ๑๘-๓๑.

อาชวิน นิสสัยกล้า. “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑”. วารสารราชพฤกษ์. ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๑ (มกราคม-เมษายน ๒๕๖๕) : ๑๕๖-๑๖๖.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. หลักการสอน(ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, ๒๕๕๓.

อิสริยชัย นามบัณฑิต. “ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจับคู่เพื่อนช่วยสอนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๖๒.

สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก. “ความเป็นมาของ อีอีซี(EEC)”. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.eeco.or.th/th/government-initiative> [๑ สิงหาคม ๒๕๖๕].